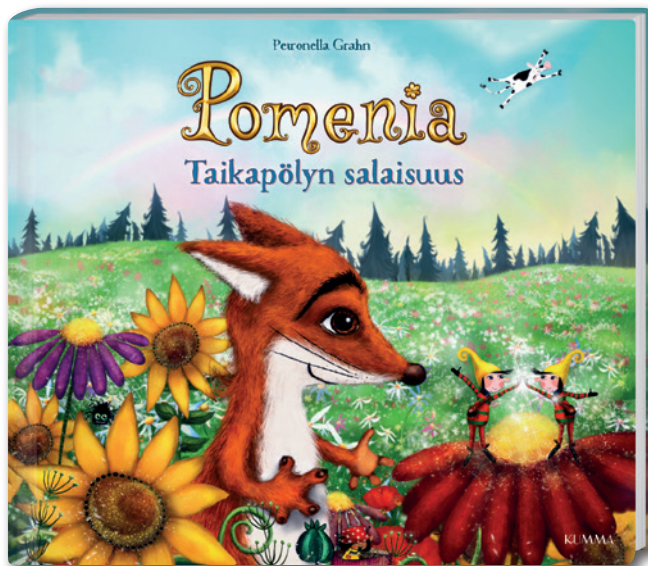

KUMMA

NÄYTESIVUT

Petronella Grah

TAIKAPÖLYN SALAISUUS

Tutustu kirjaan
verkkokaupassamme

Petronella Grahn

Pomenia
Taikapölyn salaisuus

Pikku Kettu ihaili Kukkakedon värikkäitä kukkia ja aamuun heräilevän Aurinkoisen paistetta. Pomenian taikamaailmassa taikaolennot olivat juuri kömpineet ylös vuoteistaan, paitsi ne, jotka olivat vielä nukkumassa. Kukat haukottelivat ja puut venyttelivät oksiaan. Kukkakedon kukat sädehtivät värikkäinä kuin sateenkaari. Raikkaat kastehelmet kimmelsivät kukkien lehdillä.

– Ooh! Kuinka kaunista! Kettu huokaisi.

Hän seurasi, kuinka keijut lentelivät kedolla keräämässä kimaltelevaa taikapölyä pussukoihinsa.

– Miksihän keijut keräävät taikapölyä? Pikku Kettu mietti itsekseen ja katseli keijuja, jotka tanssahtelivat kukasta kukkaan.

Samassa kaksi hupsua pikku otusta, Nitiäinen ja Natiainen tupsahtivat esiin kolostaan.

– Huomenta, Pikku Kettu! sanoivat he yhteen ääneen.

– Hyvää huomenta, Nitiäinen ja Natiainen! Minulla on pulma, voitteko auttaa? Haluaisin tietää, miksi keijut keräävät taikapölyä, utelias Pikku Kettu kysyi.

– Niin on AINA tehty, Nitiäinen sanoi.

– Aikojen alusta asti, Natiainen vakuutti.

– Kyllä, mutta MIKSI? Pikku Kettu ihmetteli.

MIKSI? Nitiäinen ja Natiainen katsoivat toisiinsa.

– JOKU TIETÄÄ, JOKU EI. EMMEKÄ ME TIEDÄ! he hämmästelivät yhteen ääneen.
He eivät tieneet! Onkelma! Katastrooffi!

– Emme hätäänny, he hätäilivät.

– Me selvitämme tämän, he pähkäilivät ja pinkaisivat juoksuun, törmäsivät toisiinsa ja kaatuivat mukkelis makkelis maahan.

Päästyään takaisin jaloilleen he kiiruhtivat etsimään tietoa.

– Ei huolta, Pikku Kettu! Tulemme kohta takaisin, Nitiäinen ja Natiainen huikkasivat päättäväisinä. Pikku Kettu katsoi hetken heidän peräänsä mutta lähti sitten nuuhkimaan Kukkakedon kukkia. Jokainen niistä tuoksui erilaiselta.

Tyylikkäästi pukeutunut herra Hiiri piti Kukkakedolla muotinäytöstä. Nitiäinen ja Natiainen säntäsivät paikalle.

– Herra Hiiri! Herra Hiiri! Miksi keijut keräävät taikapölyä?
he huudahtivat yhteen ääneen.

– Niin on aina tehty, *naturellement*, herra Hiiri vastasi.

– Mutta MIKSI? Nitiäinen ja Natiainen kysyivät. – JOKU TIETÄÄ, JOKU EI.

Tiedätkö sinä?

Herra Hiiri sivali viiksiään ja mietti.

– En tiedä. Ehkä he käyttävät sitä glitterinä, koska se kimaltaa? hän arveli.

– Kimallus on *fantastique*, Hiiri jatkoi ja heitti kämmenellisen glitteriä ilmaan.

Nitiäinen katsoi epäröiden Natiaista ja vinkaisi:

– Ropleema!

– Meiltä puuttuu tieto! Natiainen ulvaisi.

Arvoitus ei vielä ratkennut! Voi ei!

– Me tarvitsemme vastauksen! Etsitään joku, joka tietää enemmän! Nitiäinen ja Natiainen parahtivat. He säntäsivät päätä pahkaa jatkamaan matkaansa.

